

tinger om, at børn, der venter på psykiatrisk hjælp, står på stadig længere ventelister.

Det er tegn på nogle alarmerende signaler. Det vil være for nemt at sige, at det alene er regeringens skyld. Det er nogle tendenser i vores samfund, der er dybtliggende, og som vi heller ikke rigtig fanger op i en diskussion som den her i dag.

Bistandsloven har det særkende, at den i vores samfund repræsenterer det underste sikkerhedsnet for meget store grupper. Derfor er der god grund til at tænke sig en ekstra gang om, når man ændrer på den. Socialministeriets udspil er blevet til i en lukket embedsmandsgruppe. Vi synes, det er for snævert. Vi synes, der er brug for bredere analyser og svar på de problemer, det moderne samfund efterlader.

Det synes vi specielt efter at have læst høringssvarene. Det, der er kendetegnende, hvis man tager essensen af høringssvarene, er, at de, der bliver centrale aktører i en ny bistandslov, alle sammen siger fra. De sociale arbejdere, hvad enten det er socialrådgiverne, socialpædagogerne, BUPL, eller det er nogle af de andre, advarer imod de hovedtendenser, der ligger i den nye bistandslov. Og Kommunernes Landsforening, som repræsenterer den anden gren af dem, der skal føre det her ud i livet, siger fra. Det må dog vække til eftertanke.

Må jeg godt spørge direkte: Tør man virkelig introducere en bistandslov, som de centrale aktører på forhånd siger fra over for? Hvem tror, at der kommer noget godt ud af det? Jeg tror i hvert fald ikke på det.

Det er derfor, vi foreslår, at vi nedsætter en socialreformkommission, som skal bruge 1997 til at komme med et gennearbejdet udspil til en reform. Og vi har noteret os, at store dele af de indkomne høringssvar deler SF's opfattelse.

Hvad er det så, vi har brug for høringer og svar på, der går langt mere i dybden? Vi har brug for svar, der bryder med udstødelsen. Vi har lige for 14 dage siden fået en rapport, der siger, at udstødelsen virker ubønhørligt og rækker videre til den næste generation. Vi er i disse år ved at opbygge en social arv, der siger sparto til, hvad vi hidtil har kendt.

Dermed kommer vi til det næste problem, som er børneområdet. Vi oplever i disse år nogle alarmsignaler på børneområdet, som man skal være blind for ikke at se. Jeg har nævnt stigninger i ventelisterne til de børnepsykiatriske afdelinger. Vi diskuterede dem jo også i forbindelse med finansloven. Det er et krisetegn, at verdens fjerderigeste samfund har så lidt rum til børn.

Vi nævner behovet for bedre retssikkerhed. Jeg synes, det må gøre indtryk, når et klogt menneske som dr. jur. Kirsten Ketscher fra Københavns Universitet advarer imod at kæde forsørgelse og aktivering sammen i det omfang, som det sker i udkastet her. Hun siger endda, at det efter hendes opfattelse er på kanten af grundlovens § 75, stk. 2 – der taler om enhvers ret til at blive forsørgt – når man går så vidt i udspillet, at selv mennesker, der er syge, for at få tilgodeset deres forsørgelse skal leve op til et aktiveringskrav. Så er vi et sted henne, hvor jeg synes der er grund til at sige, at vi er på vej i den gale retning.

Jeg vil godt – som kommentar til punkt 4 i vores oplæg – spørge: Hvor blev forenklingen af? Jeg havde et møde med sagsbehandlerne i Kolding Kommune i sidste uge. De bliver blege, når man taler om, at oven i den sagsbehandlingstid, hvoraf i dag ca. 50 pct., ca. halvdelen, bruges til bureaukratiske øvelser, kommer der nu nye bureaukratiske krav, som vel kan være nødvendige, men som ikke modsvarer af tilsvarende forenklinger og dermed mere tid til sagsbehandling ude omkring. Jeg tror altså, man skal lytte meget til dem, der sidder og arbejder med bistandsloven i dagligdagen og føler det som en voldsom hæmsko, at så meget af tiden bliver anvendt til bureaukratisk arbejde.

Forenklingen blev væk i det bistandsoplæg, der ligger, og vi har desperat brug for den, hvis der fortsat skal være en folkelig forståelse for bistandsloven.

Der mangler overvejelser om tilbud til de udsatte grupper. Aktivering er ikke den vidundermedicin, der løser ethvert problem. For nogle af de mest udstødte i det her samfund er det ikke aktivering, der er problemet; det er manglende behandling, der er problemet. Aktivering løser ikke deres problem, og det ved enhver, der arbejder med socialpolitik.

Det sidste, jeg vil nævne, er den folkelige forankring. Jeg synes, at man i debatten om bistandsloven i langt højere grad skulle være optaget af den folkelige forankring i stedet for af diskussionen om privatisering. Det er jo ikke det, der er interessant. Det er socialpolitisk set forholdsvis uinteressant, at private firmaer mangler nye områder at udvide markedsandelen på. Det, der derimod er interessant socialpolitisk set, er, hvordan vi i højere grad får folkeligt forankrede organisationer med i socialt arbejde. Det er en ganske fundamentalt anderledes diskussion.